

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **MVDr. V. L.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Pavelkou, advokátem se sídlem Libická 1832/5, 130 00 Praha 3 - Vinohrady, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 12. 2008, č. j. 15117/08-1500-500849 a č. j. 15119/08-1500-500849, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2009, č. j. 15 Ca 27/2009 - 64,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2009, č. j. 15 Ca 27/2009 - 64, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutími ze dne 30. 12. 2008, č. j. 15117/08-1500-500849 a č. j. 15119/08-1500-500849, zamítlo odvolání žalobce proti výzvám k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě vydaných Finančním úřadem v Podbořanech (dále též „správce daně“) dne 6. 8. 2008, č. j. 17417/08/202970/5750, a dne 21. 8. 2008, č. j. 17931/08/202970/5719, jimiž byl žalobce vyzván k zaplacení částky ve výši 2 658 880 Kč a 39 487 Kč. Finanční ředitelství uzavřelo, že v odvolání proti výzvě vydané na základě ustanovení § 73 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), mohou být namítány pouze skutečnosti, týkající se vlastního placení vyzývané částky.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem brojil žalobce proti výše uvedeným rozhodnutím žalovaného. Uvedl, že usnesením ze dne 22. 10. 2004, č. j. 46 K 1011/2004 - 80, na něj byl prohlášen konkurs, který byl zrušen dne 2. 8. 2008 po splnění rozvrhového usnesení. Finanční úřad přihlásil do konkursního řízení pohledávku

ve výši 835 240,97 Kč a jiné pohledávky v průběhu konkursu neřešil, ač věděl a vědět musel, že uspokojení pohledávek vůči úpadci jakožto fyzické osobě lze realizovat pouze z majetku nacházejícího se v konkursní podstatě. Žalobce dále namítal vážné pochybení finančního úřadu, který po ukončení konkursu požaduje úhradu daňové pohledávky ve výši 2 658 880 Kč a 39 487 Kč, když se jedná o částky vzniklé před konkursem nebo v průběhu konkursu. Dále uplatnil námitku promlčení podle § 70 daňového řádu, neboť z předložených dokladů není zřejmé, kdy měla být daň placena a jakým způsobem byla vyměřena. Žalobce rozporuje i výši daně a současně upozorňuje, že neměl-li správce daně potřebné doklady k vyměření daně, mohl požádat správce konkursní podstaty o zapůjčení účetnictví úpadce a neřešit doměrky prostřednictvím pomůcek. Tento nesprávný postup finančního úřadu totiž žalobce zjevně poškodil.

Krajský soud usnesením ze dne 11. 3. 2009, č. j. 15 Ca 27/2009 - 64, žalobu odmítl s tím, že výzva podle ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu ani odvolání proti ní není rozhodnutím o subjektivních právech chráněných právem veřejným, jež by podléhalo soudnímu přezkoumání ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Předmětné výzvy totiž neřeší ani neukládají hmotněprávní povinnost placení daně, ale jsou svojí povahou jen upomínkami k zaplacení daňového nedoplatku.

Výše citované usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., namítaje, že krajský soud se nedostatečně vypořádal se skutečností, že stěžovateli povinnost k zaplacení daňového nedoplatku stanovena nebyla, neboť rozhodnutí o doměření daně bylo zasláno správci konkursní podstaty. Stěžovatel tak nebyl účastníkem správního řízení, řádnou výzvu neobdržel a v řádné lhůtě plnit nemohl; to bylo podle stěžovatele povinností správce konkursní podstaty. Zároveň stěžovatel ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. navrhl, aby byla vykonatelnost napadených rozhodnutí odložena, jelikož jejich výkon by pro stěžovatele znamenal nenahraditelnou újmu.

Podle stěžovatele měl správce konkursní podstaty postupovat s odbornou péčí a ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o konkursu a vyrovnání“), měl si zajistit dostatečný přehled o výši daňové povinnosti žalobce, požádat finanční úřad o potvrzení o stavu osobního daňového účtu žalobce. Správce daně však poskytl toliko jediný přehled zachycující stav na osobním daňovém účtu stěžovatele ke dni podání přihlášky. Tento postup však správci konkursní podstaty např. neumožnil předejít vzniku penalizace v důsledku aplikace „priority plateb“, kdy správcem konkursní podstaty uhrazené daňové pohledávky vzniklé v průběhu konkursu byly použity na úhradu dříve vzniklých daňových povinností ve smyslu § 59 daňového řádu. V daném případě tak došlo k pochybení při vyměření daní, protože daňová povinnost vzniklá před prohlášením konkursu měla být uplatněna nejpozději v přihlášce pohledávky finančního úřadu a uhrazena z konkursní podstaty v rámci rozvrhového usnesení. Nelze tolerovat postup správce daně, který po ukončení konkursu vymáhá po stěžovateli doměřenou daň a naběhlé penále, neboť takové jednání by bylo v rozporu s dobrými mravy a proti účelu konkursního řízení.

Postup krajského soudu, který žalobu odmítl, považuje stěžovatel za ryze formalistický a v rozporu s Listinou základních práv a svobod (dále též „Listina“), konkrétně s články 36 a 37 Listiny. Z pravomoci soudu proto nemůže být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že nebyl daňovým dlužníkem jako takovým ve smyslu § 73 daňového řádu, neboť v průběhu konkursu za daňový subjekt vystupoval správce konkursní podstaty se všemi právy a povinnostmi, který jediný se mohl proti rozhodnutím o doměření daně odvolat. Stěžovatel obdržel předmětné výzvy až po ukončení konkursu, nemohl se proto seznámit s obsahem vydaných rozhodnutí o doměření daně a odvolat

se proti nim. V této situaci tak nelze akceptovat argumentaci učiněnou krajským soudem, neboť daný stav nebyl spolehlivě ani řádně zjištěn, soud se s ním však spokojil, čímž nechránil základní práva stěžovatele u soudu. Nerovnost účastníků řízení je pak podle stěžovatele z jednání zřejmá, když žalovaný byl v rozporu s ústavním pořádkem v řízení preferován.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá předchozí vyjádření a na spisy správních orgánů obou stupňů, jakož i na právní závěry učiněné v usnesení krajského soudu, a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. K návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že stěžovatel tento svůj návrh nijak nerozvádí a neprokazuje, pouze konstatuje, že u něj proběhl konkurs a tento byl ukončen. Navíc by přiznání odkladného účinku v této věci bylo v rozporu s veřejným zájmem, neboť veřejným zájmem nepochybně je, aby prostředky, jež mají být hrazeny do státního rozpočtu, byly placeny včas. Proto žalovaný navrhuje odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí nepřiznat.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnosti odmítnout pro nepřipustnost. Stěžovatel sice uplatněný důvod kasační stížnosti podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., směřuje-li však kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, jak je tomu i v posuzovaném případě, je podřaditelná pod důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Kasační stížnost je důvodná.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve uvedl, „[o]dmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupný na www.nssoud.cz).

Ve světle výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud přezkoumal pouze postup krajského soudu v předchozím řízení, v tomto případě zákonnost usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, aniž by se zabýval věcným obsahem kasační stížnosti.

V posuzovaném případě krajský soud neprojednával žalobu stěžovatele meritorně, ale usnesením ji odmítl pro nepřipustnost, neboť podle krajského soudu nebyla napadená rozhodnutí žalovaného rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Z tohoto důvodu neobstojí ani námitka stěžovatele o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Krajský soud tak skutkový stav blíže nezkoumal, neboť dospěl k závěru, že žaloba je nepřipustná a věc musí být odmítnuta.

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek stanovených soudním řádem správním nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Podle ustanovení § 5 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím

řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti. Podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. platí, že ze soudního přezkoumávání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je nutno rozumět takové rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Soudnímu přezkumu tedy podléhají pouze taková rozhodnutí správních orgánů, která zasahují do veřejných subjektivních práv žalobce. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, dostupného na www.nssoud.cz, „[u]stanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze interpretovat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce.“

Nejvyšší správní soud se ve své dřívější judikatuře již zabýval posouzením, zda výzva podle ustanovení § 73 odst. 1 může být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy zda může být přezkoumána ve správním soudnictví. Krajský soud v napadeném usnesení odkázal na rozsudek zdejšího soud ze dne 3. 11. 2004, č. j. 1 Afs 22/2004 - 72, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „[e]xekeční výzva (§ 73 daňového řádu) není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale úkonem, jímž se upravuje vedení řízení. Žalobu proti takové exekuční výzvě proto správní soud odmítne jako nepřipustnou (§ 46 odst. 1 písm. d), § 70 písm. a) a c) s. ř. s.]. Na tom nic nemění, uplatnil-li žalobce v žalobě proti exekuční výzvě materiální důvody proti dřívějšímu pravomocnému rozhodnutí v daňové věci samotné; takovými důvody se soud již zabývat nemůže.“ Tento rozsudek byl však posléze zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 78/05, který konstatoval, že „[b]yla-li výzva k ubrazení daňového nedoplatku podle § 73 daňového řádu adresována osobě odlišné od původního daňového dlužníka uvedeného v platebním výměru, přičemž je sporné, zda osoba vyzvaná k ubrazení daňového nedoplatku je právním nástupcem původního dlužníka a zda je povinna za původního dlužníka daňový poplatek uhradit, musí mít příjemce výzvy i takové prostředky obrany, které měl daňový dlužník ve vyměřovacím řízení. Pokud tedy nebyla před zasláním výzvy k ubrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě vyměřena daňovému subjektu daň rozhodnutím dle § 32 odst. 1 daňového řádu, je třeba na výzvu k ubrazení daňového nedoplatku pohlížet jako na rozhodnutí správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti a lze se tedy ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. žalobou domáhat přezkoumání takové výzvy soudem. Jestliže příjemce výzvy namítal výše uvedené skutečnosti zpochybňující existenci daňové povinnosti již v odvolání, i ve správní žalobě a i v kasační stížnosti, a jestliže se jimi správní i soudní orgány nezabývaly mj. s prostým odůvodněním, že výzva podle § 73 nemá charakter "rozhodnutí" ve smyslu § 65 s. ř. s., porušily orgány veřejné moci právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ Na výše citovaný náleze Ústavního soudu navázala judikatura Nejvyššího správního soudu vycházející z teze, že výzva podle ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu obecně není rozhodnutím podléhajícím soudnímu přezkumu, neboť je svou podstatou pouze upomínkou k zaplacení daňového nedoplatku, neukládá se jí daňová povinnost, ale pouze se jí určuje náhradní lhůta, v níž má povinný splnit povinnost již stanovenou a existující, kterou nesplnil v řádné lhůtě. Ovšem za určitých specifických okolností může být tato výzva rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví. Tak tomu bude zpravidla v případech, kdy se daňový subjekt z výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě vydané podle § 73 odst. 1 daňového řádu poprvé dozví, že mu byla správcem daně v minulosti vyměřena daňová povinnost. Jak již v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 Afs 24/2009 - 71, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl Nejvyšší správní soud, „[v]ýzva podle § 73 odst. 1 daňového řádu a na ni navazující rozhodnutí odvolacího správního orgánu obecně nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. To však neplatí v případech, je-li tato výzva ve skutečnosti prvním úkonem správce daně deklarujícím daňovou povinnost stěžovatele - stanovenou žalobu na daň (§ 1 odst. 1 a § 32 odst. 1 daňového řádu), zvláště když z obsahu odvolání i podané žaloby je zřejmé, že stěžovatel namítal stanovení žaloby v nesprávné výši,

resp. neexistenci této daňové povinnosti jako takové. Odmítnutí žaloby s poukazem na kompetenční vyluku [§ 70 písm. a) s. ř. s.] by pak bylo za tohoto skutkového stavu věci zásahem do práva stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“

Stranou nelze ponechat ani bohatou judikaturu Ústavního soudu z dřívější doby, byť se týká posouzení výzvy podle ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu ve světle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění před 1. 1. 2003. V nálezu ze dne 7. 10. 1996, sp. zn. IV. ÚS 186/96, Ústavní soud konstatoval, že „[z] ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu lze dovodit, že sám pojem "splatný daňový nedoplatek" předpokládá, že správce daně daňovému subjektu daň již vyměřil a předeřpsal. Napadená výzva finančního úřadu a na ni navazující rozhodnutí finančního ředitelství však deklarují daňovou povinnost, která rozhodnutím správního orgánu nebyla dosud založena. Takové rozhodnutí deklaratorní povahy má nepochybně všechny atributy rozhodnutí správního orgánu, a nelze je proto považovat za rozhodnutí pouhé procesní povahy odůvodňující zastavení řízení podle ustanovení § 250d odst. 3 občanského soudního řádu.“ Ve svém dalším nálezu ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. III. ÚS 428/2000, Ústavní soud konstatoval, že „novému majiteli nemovitosti je sice zákonem uložena povinnost uhradit případný nedoplatek předchozího vlastníka, nicméně že výzva správce daně (§ 73 odst. 1 daňového řádu) neukládá novému vlastníku nijakou povinnost, neboť svou povahou i zněním je pouhou upomínkou k zaplacení (dříve a jinému) vyměřené a splatné daně, právní závěry z označeného nálezu na posuzovanou ústavní stížnost nedopadají. Podle přesvědčení Ústavního soudu ratio označeného nálezu podle jeho rozhodovacích důvodů spočívá v záměru zachovat nastupujícímu novému subjektu v pozici daňového dlužníka ex lege soudní ochranu tehdy, jestliže jde o subjekt zcela odlišný od původního daňového dlužníka, s nímž není tento nový subjekt nikterak svázán, a jemuž existence daňového dluhu nebyla (nemusela být) známa, ať již co do jeho důvodu nebo jeho výše, neboť jen v tomto smyslu má soudní ochrana jako ochrana před případným zásahem do hmotně-právních vztahů nového subjektu smysl.“ Obdobný právní názor formuloval Ústavní soud ve vztahu k výzvě adresované ručiteli v nálezu ze dne 26. 2. 2002, sp. zn. II. ÚS 446/2000, když dovodil, že „[v]ýzvu správce daně adresovanou ručiteli, učiněnou ve smyslu ust. § 73 daňového řádu nelze považovat za „pouhé“ rozhodnutí procesní povahy, neboť již svou povahou zasahuje do hmotně-právního postavení stěžovatele tím, že mu ukládá povinnost (zaplatit splatný nedoplatek celního dluhu za dlužníka), a proto má povahu rozhodnutí materiální povahy.“

Podle ustanovení § 32 odst. 1 daňového řádu lze v daňovém řízení ukládat povinnosti nebo přiznávat práva jen rozhodnutím. Tato rozhodnutí jsou pro příjemce právně účinná jen, jsou-li jim řádným způsobem doručena nebo sdělena, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.

Z ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu pak plyne, že nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

Jak již bylo výše uvedeno, obecně platí, že výzvou k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě vydanou správcem daně podle ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu a na ni navazujícím rozhodnutím žalovaného o odvolání není stanovena veřejnoprávní povinnost hmotněprávního charakteru. Nicméně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v tomto případě je nutné stěžovatelem podanou žalobu meritorně prozkoumat vzhledem k situaci, v níž se stěžovatel nacházel. Na stěžovatele byl 22. 10. 2004 prohlášen konkurs a následně správce daně zahájil dvě daňové kontroly za zdaňovací období předcházející prohlášení konkursu. První daňovou kontrolu týkající se daně z příjmu fyzických osob a daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků zahájil správce daně dne 13. 12. 2004, druhou daňovou kontrolu týkající se daně z přidané hodnoty a daně silniční zahájil správce daně dne 23. 6. 2005.

Z přiloženého spisu správního orgánu Nejvyšší správní soud zjistil, že v průběhu obou kontrol správce daně jednal jak se stěžovatelem tak se správcem konkursní podstaty. Zprávy o výsledku prováděných kontrol však byly projednány pouze se správcem konkursní podstaty a stěžovateli doručeny nebyly (srov. veřejná část správního spisu týkající se výzvy ze dne 6. 8. 2008, č. j. 17417/08/202970/5750), stejně jako následně vydané platební výměry byly doručeny toliko správci konkursní podstaty. Správce konkursní podstaty nenapadl dodatečné platební výměry odvoláním, ani doměřené částky nehradil, neboť platební výměry se týkaly zdaňovacích období před prohlášením konkursu. Za toto období správce daně po prohlášení konkursu přihlásil svoji pohledávku ve výši 835 240,97 Kč, která byla na přezkumném jednání v této výši zjištěna a nemohla být v průběhu konkursu dále zvyšována. Nejednalo se ani o pohledávky za podstatou, tj. pohledávky vzniklé v průběhu konkursu, protože doměřené daně se vztahovaly ke zdaňovacím obdobím před prohlášením konkursu. Podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkursu a vyrovnání ve znění účinném do 31. 12. 2004, má prohlášení konkursu mj. takový účinek, že oprávnění nakládat s majetkem podstaty přechází na správce. Právní úkony úpadce, týkající se tohoto majetku, jsou vůči konkursním věřitelům neúčinné. Správce daně tak v souladu s výše citovaným ustanovením vzal na vědomí, že dispoziční oprávnění k majetku stěžovatele přešlo na správce konkursní podstaty, a proto dodatečné platební výměry doručil pouze jemu. Stěžovatel se tak o doměření daně dozvěděl až po skončení konkursu, neboť zánik účinků prohlášení konkursu nastane s právní mocí usnesení o zrušení konkursu, nerozhodne-li soud jinak (srov. § 44 odst. 5, věta druhá, zákona o konkursu a vyrovnání). Teprve pomínou-li účinky prohlášení konkursu, může správce daně dříve pravomocně vyměřenou daň vymáhat.

Až z předmětných výzev se tedy stěžovatel dozvěděl, že mu byla v průběhu konkursu doměřena daň v částkách 2 658 880 Kč a 39 487 Kč, přičemž daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roků 2000 - 2002 a daň z fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2001 byla stěžovateli stanovena podle pomůcek. V posuzovaném případě stěžovatel nebyl informován o výši doměřené daně z platebních výměrů, protože ty byly doručovány toliko správci konkursní podstaty. V situaci, kdy správce daně navíc stanovil stěžovateli některé daně podle pomůcek z důvodu nepředložení dostatečných dokladů a správce konkursní podstaty platební výměry nerozporoval, bylo stěžovateli upřeno právo na věcné přezkoumání rozhodnutí správce daně ve správním soudnictví podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Za tohoto stavu by odmítnutí žaloby, jež obsahovala námitku proti výši vyměřené daně, námitku promlčení daňové povinnosti a současně zpochybňovala samotnou existenci daňové povinnosti, znamenalo odepření spravedlnosti ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil stěžovateli v tom, že jeho ústavně garantované právo na spravedlivý proces bylo porušeno, a proto usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Úkolem Krajského soudu v Ústí nad Labem v dalším řízení tedy bude, aby se žalobou meritorně zabýval. Bude muset především zjistit, zda byla stěžovateli daň v uvedené výši pravomocně vyměřena, zda nedošlo k promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky jak stěžovatel namítal, příp. k prekluzi práva daň vyměřit.

Žádostí stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vzhledem k rozhodnutí ve věci samé nezabýval.

S ohledem na výše uvedená tvrzení Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a tak podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu